

[Ole Bjørn Kraft.]

situation er holdbar. Der må finde en afklaring sted. At fortsætte en økonomisk lovgivning i den atmosfære, der i øjeblikket hersker, vil ikke føre til de resultater, hverken lovgivningsmæssigt eller administrativt, som landet i dag har brug for.

Det er den højtærede statsminister, der har brudt broen af. Statsministeren må nu sige os, hvilke konsekvenser han vil drage af det standpunkt, han indtog i går, men kan der iøvrigt være tvivl om regeringens hensigter? I uger har den socialdemokratiske presse ladet valgtrommen gå. Regeringen har i går gennem statsministerens udtalelse til kommunisterne sikret sig imod, at den trods alt skulle få et flertal, og endelig har statsministeren ved sine udtalelser til venstre, og naturligvis først og fremmest til os, gjort, hvad der lå indenfor ministerens evne, til at skærpe situationen. Men hvortil alt dette omsvøb? Den højtærede statsminister har det vel ikke som visse romerske kejsere, der, når de så, at alt var tabt, savnede mod til efter traditionen selv at styrte sig i sværdet og derfor måtte bede en ven om at stikke det i dem?

Bertel Dahlgaard: Jeg takker finansministeren og handelsministeren for den velvilje, hvormed de imødegik mine synspunkter, og jeg skal nu kun fremsætte et par bemærkninger i anledning af finansministerens omtale af mine oplysninger vedrørende de nordiske landes militæruddgifter. Den højtærede finansminister bestred selvfølgelig ikke de tal, jeg fremførte til belysning heraf. De var rigtige. Men ministeren foretog en beregning på et andet grundlag, nemlig en udregning af militæruddgifterne pr. indbygger i de nordiske lande. Den højtærede minister kan imidlertid nok indse, at til belysning af den byrde, militæruddgifterne er for befolkningen, kan en sådan beregning ikke anvendes. Det er jo umiddelbart indlysende, at et vist antal kroner pr. indbygger er en langt større byrde i de udplyndrede lande Norge og Danmark end i Sverige, der undgik krigens ødelæggelser, ligesom Sverige selvfølgelig kan afholde et langt større beløb pr. indbygger til militæruddgifter end Danmark, forinden den sociale standard angribes. Derfor bør den højtærede finansminister lade min redegørelse stå, en redegørelse, der er hentet fra en upartisk udtalelse af den finske forsvarskommission, og som udviser, at udregnet i forhold til de samlede statsudgifter nærmer Danmark sig Sveriges militæruddgifter, står betydeligt over Norges og selvfølgelig himmelhøjt over Finlands.

Det ærede medlem hr. Ole Bjørn Krafts bemærkninger om mine udtalelser vedrørende mellemstanden er fremsat på et usagligt grundlag. Mine udtalelser forleden gik ud på at bevise det, som enhver handlende, enhver håndværker, enhver funktionær ved er rigtigt, at den størst tænkelige ulykke for mellemstanden vil være den erhvervskrise, som ville have ramt vort samfund, hvis det konservative partis devalueringspolitik var fulgt. Har det ærede medlem da ikke forstået, at dette er grunden til, at samtlige erhverv har vendt sig mod det konservative folkeparti, og grunden til de mange advarende hilsner, partiet i disse dage modtager fra erhvervslivet?

Det ærede medlem hr. Starcke har atter fremsat nogle positivt urigtige påstande, som vel må undskyldes af det ærede medlems løbske fantasi. I sin skildring af 30ernes verdenskrise fastslog det ærede medlem, at Danmarks kriseforanstaltninger dengang medførte, at arbejdsløsheden gik op til det dobbelte, renten gik i vejret, og krisen blev kronisk. Denne fremstilling er simpelthen usandhed. Efter at Tysklands og Englands afspærringspolitik i begyndelsen af 30erne havde skabt en fuldkommen nedstilstand for vort landbrug, medførte den derefter førte danske handels- og udenrigspolitik en gradvis bedring af de økonomiske forhold med genåbning af vore markeder, så selve krisen var overvundet i 1939. Arbejdsløsheden var i 1939 ikke engang så høj som i 1929 og langt mindre end gennem 20erne. Med hensyn til renten var nationalbankens diskonto i 1939 $3\frac{1}{2}$ mod 5 i 1929. Kurserne på $4\frac{1}{2}$ pct.s obligationer lå i 1939 omkring 95 mod 88 i 1929, altså renten var adskilligt lavere end før krisen. Det ærede medlems udtalelser er altså på dette område opspind fra ende til anden, hvis de ikke er noget værre.

Som udtryk for, at den danske handelspolitik i 30erne skulle være forfejlet, nævnte det ærede medlem, at Sverige stod langt bedre ved krisens slutning end Danmark. At Sverige stod gunstigst efter krisen, er rigtigt, men sammenligningen foretog det ærede medlem på et uredeligt grundlag. Han bør vide, at de to landes forskellige økonomiske struktur medførte, at Danmark i disse år skulle sælge sine eksportvarer — vore landbrugsprodukter — i en verden, hvor der var overflod af disse varer, og hvor man derfor spærrede grænserne for dem, medens Sveriges eksportvarer, malm og træ, efterspurgtes af hele verden til stigende priser. En så forvansket fremstilling, som det ærede medlem her gav, bør ikke fremsættes af honnøret folk.